

ter, som varede i nogle Maaneder, blev etableret af de københavnske Arbejdere, oplyste Regeringens Organ „Politiken“, at de havde en Dagløn af 25 Kr. Naar der under saadanne vanskelige Forhold desuagtet etableres Strejke eller Lockout, gaar det ud over Nationens Formue, om man vil, fordi det lammer Arbejdet, og det er det, der vækker Uro og Bekymring. Jeg tror saamænd ikke, der er et eneste Menneske, der misunder dem 25 Kr. i Dagløn, det skulde da være indenfor deres egne Rækker, men naar man optræder paa en saadan Maade som ved den for ikke længe siden etablerede Havnestrejke, hvorved man satte Nationalformue og Nationalinteresser paa Spil, vækker det Uro og Bekymring. Det vækker til visse ogsaa Uro og Bekymring, hver Gang man indenfor denne eller hin Organisation siger: Dersom vi ikke faar vor Villie, strejker vi, vi nægter at gøre Tjeneste i det Samfund, vi tjener i. Hvorfor vækker det Uro og Bekymring? Ikke fordi der stilles større og større Krav, thi det er naturligt, at efterhaanden som Konjunkturerne stiger, maa ogsaa Lønnen stige — og det har vi maaske ikke været saa paapassende med, som vi burde —, men fordi man her staar overfor den Fare at lamme hele Nationens Arbejde, der ogsaa skal give økonomisk Bæreevne til at betale de stærkt forøgede Lønninger. Det, synes jeg, man fra alle Sider maa tage i Betragtning. Jeg tror, at vi alle sammen, hvilket Samfundslag vi saa tilhører, burde være klare over, at saaledes kan vi ikke behandle hinanden. Dersom Konjunkturerne gaar ned, som der spaas, og som meget vel kan ske, vil f. Eks. Arbejdet for Landmændene, der maaske ikke altid har saa gode Kaar, ikke kunne betale sig. Det er ganske givet. Der vil blive et Misforhold, som alle vil kunne forstaa, mellem Husmænds og lad mig tage f. Eks. Landpostbudenes Forhold. Efter det foreliggende Lovforslag vil et Landpostbud i Grundløn og personligt Tillæg kunne naa noget over 2 000 Kr., og hans Stilling vil derfor blive attraaet af saa at sige de allerfleste Husmænd, endog dem, der er ret velstillede, fordi disses Kaar vil være langt ringere. Og dette Forhold vil blive mere og mere grelt under nedadgaende Konjunkturer. Saaledes kunde der nævnes mange andre Eksempler, men jeg nævner dette, fordi Postbudene og Husmændene er to store Organisationer. Og hvis det skulde gaa saaledes, at man sagde: Nu kan det ikke betale sig at arbejde med Landbruget, hvilken Ulykke

vilde det da ikke være for os. Derfor tror jeg, vi bør se samfundsmæssigt paa denne store økonomiske Reform, og gør vi det, tror jeg ogsaa, dens Gennemførelse vil blive til Glæde for Samfundet som Helhed. Enhver Rigsdagsmand ved, hvorledes man fra de forskellige Lejre indenfor Etablerne henvender sig til en og siger: Ja, det er i og for sig en god Reform, men for vor personlige Vedkommende sker der os Uret. Men hvis man maa indrømme, at Reformen som Helhed er god, forekommer det mig, at man ogsaa maa kunne sige, at naar den er gennemført, er der gjort et Stykke Arbejde for at hæve Tjenestemændenes Løn op til et saadant Niveau, at der virkelig er afgivet et Vidnesbyrd om, at Staten vil gøre, hvad den formaar, for at deres Stillinger kan blive saa gode som muligt; det tror jeg, baade Tjenestemænd og andre trænger til at forstaa baade i Opgangstider og ikke mindst, naar det gaar nedad. Jeg ser her ganske bort fra den Arbejdsmand, som ved enkelte eller mange Lejligheder tjener 30 Kr. i Timen, og fra den, som undertiden kan stryge en stor Fortjeneste ind, naar det sker paa hæderlig Maade, thi dette har intet at gøre med det store Samfundsspørgsmaal. Der er kun een Maade at løse det store Samfundsspørgsmaal paa, og det er, at vi alle, Landbrugere, Haandværkere o. s. v., naar til en vis Fællesfølelse og Forstaaelse af, at vi alle bør gøre, hvad vi kan; alle er vi interesserede i, at der er en dygtig Flok af Statstjenestemænd, det er hele vor Samfundsorden afhængig af. Men Statstjenestemændene skal ogsaa forstaa, at vi er parate til at bringe Ofre, fordi vi føler, det er retfærdigt, ikke fordi vi frygter, at der ellers vil ske dette eller hint. Er der noget, vi ikke kan taale i Nedgangstider, er det den Uro og Usikkerhed, der for Tiden findes i det arbejdende Samfund, som skal give os vor økonomiske Bæreevne. Der er ingen anden Udvej til at skabe den fornødne Kapital og den fornødne økonomiske Bæreevne, end at Samfundet kommer til at arbejde i Ro.

Disse Bemærkninger har jeg ikke villet undlade at gøre. Jeg vil gerne være med til Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag, om end jeg maaske kunde ønske enkelte Ændringer i det, idet jeg er enig i, at man her søger paa en god og værdig Maade at lette det Tryk, som længe har hvilet paa Statens Tjenestemænd.

Jeg har saa endnu kun en Henstilling